

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ I.**, bývajúceho vo **S.**, **2/ I.**, bývajúceho v **T.**, **3/ I.**, bývajúcej vo **S.**, **4/ A.**, bývajúcej v **T.**, v dovolacom konaní zastúpení JUDr. Petrom Dlhopolčekom, advokátom so sídlom v Banskej Bystrici, Horná 51, proti žalovaným **1/ I.**, bývajúcej **D.**, **2/ I.**, bývajúcemu v **R.**, **3/ I.**, bývajúcej v **B.**, v dovolacom konaní zastúpení advokátskou kanceláriou HRABOVECKÝ&PARTNERS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Nám. Martina Benku 2, v mene ktorej koná JUDr. Radovan Hrabovecký, advokát a konateľ, **o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti**, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 20 C 38/2002, o dovolaní žalovaných proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 9. januára 2013 sp. zn. 15 Co 248/2012, takto

r o z h o d o l:

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalobcom náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom z 22. apríla 2004 č. k. 20 C 38/2002 -129 určil, že žalobcovia 1/ a 3/ a žalobcovia 2/ a 4/ sú ideálnymi podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti evidovanej Katastrálnym úradom, Správou katastra Banská Bystrica, kat. územie R. a to skladu súp. č., ktorý je postavený na parcele Č., každý v jednej tretine. Žalovaným uložil povinnosť zaplatiť žalobcom trovy konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobcovia 1/ a 2/ uzavreli 18. decembra 1997 s pôvodne žalovaným 1/ Ing. I. K. (ďalej len „žalovaný 1/“ alebo I.,,) zmluvu o združení podnikateľov v zmysle § 829 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ). Podľa článku I zmluvy účelom združenia malo byť spoločné vykonávanie podnikateľskej činnosti na využívanie nehnuteľnosti – skladovej haly

nachádzajúcej sa v B., kat. úz. R., pričom účastníci zmluvy sa zaviazali vyhľadať vhodného záujemcu na jej prenájom, resp. v termíne do 30 dní od uzavretia kúpnej zmluvy vypracovať spoločný prevádzkový zámer jej využitia. Žalobca 2/ sa zaviazal na úhradu kúpnej ceny skladovej haly poskytnúť peňažnú hotovosť v sume 1.750.000 Sk v termínoch dohodnutých v kúpnej zmluve z 18. decembra 1997. Táto suma bola predávajúcemu D. „v likvidácii“ v súlade s obsahom kúpnej zmluvy, ktorú štátny podnik uzavrel len so žalovaným 1/ ako osobou, úspešne absolvujúcou výberové konanie, riadne vyplatená dňa 22. decembra 1997 (Ministerstvo pre správu a privatizáciu SR podľa zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby udelilo 22.10.1997 štátnemu podniku súhlas k priamemu predaju nehnuteľnosti pre kupujúceho I.). Na základe vykonaného dokazovania a za pomoci výkladu jednotlivých na seba nadväzujúcich článkov zmluvy o združení, dospel k záveru, že hoci v kúpnej zmluve na strane kupujúceho vystupoval len žalovaný 1/, nehnuteľnosť bola získaná pri výkone spoločnej činnosti členov združenia. V zmysle zmluvy o združení bolo totiž úmyslom všetkých účastníkov združenia nehnuteľnosť najskôr nadobudnúť a následne ju využívať formou prenájmu tretím osobám. Činnosť žalovaného 1/, pri ktorej uzavrel kúpnu zmluvu, považoval za činnosť smerujúcu k splneniu účelu združenia. Nehnuteľnosť takto nadobudnutá sa podľa ustanovenia § 834 OZ stala podielovým spoluvlastníctvom všetkých troch účastníkov združenia v rovnakých podieloch, bez ohľadu na to, že kúpnu zmluvu ako kupujúci uzavrel len žalovaný 1/. Žalobe žalobcov o určenie, že sú spolu so žalobkyňami 3/ a 4/ ideálnymi podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti, každý v jednej tretine, preto vyhovel.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 25. marca 2009 sp. zn. 12 Co 1/2009 na odvolanie žalovaných potom, ako Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 22. októbra 2008 sp. zn. 4 Cdo 146/2007 jeho rozsudok z 19. apríla 2007 sp. zn. 12 Co 80/2007 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, rozsudok okresného súdu po doplnení dokazovania zmenil tak, že návrh žalobcov zamietol a rozhodol o trovách celého konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v intenciách uznesenia najvyššieho súdu zameral dokazovanie na objasnenie časovej postupnosti uzatvorenia zmluvy o združení a kúpnej zmluvy. Z výsledkov vykonaného dokazovania (dokazovanie doplnil výsluchom svedkov I. a M.M.) dospel k záveru, že zmluva o združení v písomnej forme bola uzavretá neskôr, než kúpna zmluva. Pri uzavretí kúpnej zmluvy žalovaný 1/ nemohol teda jednat v mene združenia a vyjadrovať vôľu ako člen združenia. Nebolo možné preto dospieť k záveru, že nehnuteľnosť bola získaná pri výkone spoločnej činnosti účastníkov združenia (§ 834 OZ). Navyše, zo

skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo a z obsahu zmluvy o združení (jej čl. 2 a 3) vyvodil, že žalobca 2/ poskytol žalovanému 1/ peniaze na zakúpenie haly bez ich vloženia do zdrużenia a že účelom zdrużenia bolo spoločné vykonávanie podnikateľskej činnosti na využívanie skladovej haly. K možnosti vytvorenia zdrużenia na základe ústnej dohody uviedol, že hoci „členovia zdrużenia vstúpili do určitých jednaní“ a dopredu niektoré veci prejednali, nebol preukázaný vznik dohody, ktorá by mala obsahové náležitosti zmluvy o združení podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. V súvislosti s otázkou možnosti nadobudnúť nehnuteľnosť do spoluvlastníctva v zmysle § 834 OZ v procese likvidácie majetku štátneho podniku uviedol, že z právnej úpravy zákona č. 92/1991 Zb. a zákona č. 111/1990 Zb. nevyplýva, že by sa členovia zdrużenia nemohli stať podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti (skladovej haly) nadobudnutej v podmienkach privatizácie podľa zákona č. 92/1991 Zb., ak kúpnu zmluvu uzatváral len jeden člen zdrużenia. Predpokladom je, aby kupujúci prejavoval vôľu nadobudnúť nehnuteľnosť ako člen tohto zdrużenia. Keďže žalovaný 1/ uzatváral kúpnu zmluvu ako fyzická osoba (nie ako člen zdrużenia), nemohlo vzniknúť spoluvlastníctvo žalobcov k spornej nehnuteľnosti v zmysle § 834 OZ. Rozsudok okresného súdu preto podľa § 220 O. s. p. zmenil a žalobu ako nedôvodnú zamietol. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 224 ods. 1,2 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p.

Predmetný rozsudok bol na dovolanie oboch sporných strán uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. januára 2011 sp. zn. 4 Cdo 165/2009 zrušený pre nepreskúmateľnosť a nedostatok dôvodov.

Následne Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 13. júla 2011 sp. zn. 15 Co 80/2011 potvrdil ako vecne správny rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica z 22. apríla 2004 č. k. 20 C 38/2002 -129.

Aj tento rozsudok krajského súdu bol uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. septembra 2012 sp. zn. 6 Cdo 188/2011 pre vadu v zmysle § 237 písm. b/ O.s.p. zrušený a vec bola vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie.

Krajský súd v B. po tomto rozhodnutí najvyššieho súdu vydal ďalší rozsudok z 9. januára 2013 sp. zn. 15 Co 248/2012, ktorým rozsudok okresného súdu potvrdil a rozhodol o náhrade trov konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že z výsledkov vykonaného dokazovania nemal preukázané uzavretie zmluvy o združení ústnou formou, ktorou by jej účastníci prejavili vôľu spoločne kúpiť nehnuteľnosť (skladovú halu). Žalobcovia

nepreukázali žiadnym spôsobom, že by došlo k návrhu na uzavretie zmluvy v tomto obsahu a že by tento návrh bol prijatý I. Sami žalobcovia nevedeli ani uviesť, kedy (ktorý deň) mala byť takáto zmluva ústnou formou uzavretá (podľa ich tvrdenia k vzniku zmluvy malo dôjsť niekedy pred 13.8.1997). Skutočnosť, že účastníci zmluvy vykonávali určité kroky k určitému cieľu, podľa odvolacieho súdu ešte neznamená, že by zmluvu o združení aj uzavreli. Navyše, nebola preukázaná vôľa I. zmluvu s takým obsahom ako to prezentujú žalobcovia uzavrieť, I.K. popieral, že by žalobca 1/ mal len za sprostredkovanie finančných prostriedkov participovať na profite z danej nehnuteľnosti. V dôvodoch rozhodnutia ďalej uviedol, že po zrušení jeho rozsudku najvyšším súdom sa ocitol v procesnej situácii, kedy dôkazy pred súdom prvého stupňa ako aj odvolacím súdom boli vykonané. Keďže účastníci už nenavrhlí vykonať ďalšie dôkazy a ani súd sám nezistil potrebu ich vykonania, nemal dôvod dokazovanie dopĺňať, resp. vykonať nové dôkazy. Po opätovnom zhodnotení vykonaného dokazovania dospel k záveru, že zmluvu o združení v písomnej forme uzatvorili žalobcovia 1/ a 2/ so žalovaným 1/ I. skôr, než bola uzavretá kúpna zmluva (okamih uzavretia zmluvy o združení bol podľa názoru vysloveného najvyšším súdom rozhodujúci). V tomto smere uviedol, že pochybnosti o pravdivosti výpovede svedkov I. (v súčasnosti Z.) a M. (uvedení svedkovia mali potvrdiť tvrdenie I., že k uzavretiu zmluvy o združení došlo až vo februári 1998) nadobudol predovšetkým z existencie diametrálnych rozdielov medzi výpoveďami týchto svedkov a tvrdeniami žalovaných. V čom spočívali tieto rozdiely v dôvodoch rozhodnutia bližšie rozviedol. Vierohodnosť uvedených svedkov hodnotil aj z hľadiska existencie ich blízkeho vzťahu k žalovaným (I. je dcéra žalovanej 1/ A.I. a p. P. je ich zaťom). Pravdivosť výpovedí týchto svedkov naštrbuje aj fakt, že žalovaní navrhli ich výsluch až neskôr v priebehu konania, keď predtým tvrdili, že nemajú žiadny dôkaz na preukázanie iného dňa popísania zmluvy, než ktorý je uvedený v písomnej zmluve. Za ničím nepreukázané považoval aj tvrdenie žalovaných, podľa ktorého zmluva o združení nemohla byť I. podpísaná v deň uvedený na zmluve, lebo to z jeho strany nebolo fyzicky možné. Podľa odvolacieho súdu, skutočnosť, že dňa 18.12.1997 I. podpisoval kúpnu zmluvu a v tento deň došlo k odovzdaniu predmetu kúpy, ešte nevyklučuje možnosť uzavretia zmluvy o združení v doobedňajších hodinách cca o 10.00 hod. tak, ako to tvrdili žalobcovia. Žalovaná strana teda neposkytla také dôkazy, ktoré by boli spôsobilé vyvrátiť tvrdenie žalobcov a nimi poskytnutý listinný dôkaz o tom, kedy bola zmluva o združení uzavretá. Pokiaľ ide o samotný obsah zmluvy o združení odvolací súd naďalej zastával názor, že účelom združenia nebolo len vykonávanie činnosti vo využívaní haly v súlade s čl. 1 zmluvy a delenia si zisku, ale aj jej nadobudnutie ako základného predpokladu naplnenia dohodnutých podnikateľských činností.

Žalobca 2/ bol totiž zaviazaný uvedenou zmluvou na poskytnutie finančných prostriedkov na účely združenia na úhradu kúpnej ceny haly. Dospel preto k záveru, že sporná hala bola nadobudnutá pri výkone spoločnej činnosti žalobcov 1/, 2/ A.I. ako členov združenia a v zmysle § 834 OZ sa stala spoluvlastníctvom zúčastnených osôb. Rozsudok súdu prvého stupňa považoval preto za vecne správny a v zmysle § 219 O.s.p. ho potvrdil. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podali včas dovolanie žalovaní. Žiadali rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. K prípustnosti dovolania uviedli, že odvolací súd nerešpektoval právny názor vyslovený najvyšším súdom v jeho zrušujúcom uznesení a bez zopakovania, resp. doplnenia dokazovania rozsudkom vo veci samej rozhodol. Z uvedeného dôvodu je splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. Okrem toho namietali, že právny nástupcovia neb. I. neboli v konaní vypočutí ako účastníci konania, a nemali tak možnosť vyjadriť k vykonaným dôkazom a navrhnúť vykonanie ďalších dôkazov. Nesprávny postup odvolacieho súdu videli aj v tom, že odvolací súd na prejednanie odvolania nenariadil pojednávanie, hoci mu táto povinnosť v súlade so zrušujúcim uznesením najvyššieho súdu vyplývala z ustanovenia § 214 ods. 1 písm. a/ a písm. d/ O.s.p. Týmto postupom im odvolací súd znemožnil realizáciu ich procesných práv a teda im odňal možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dovolanie odôvodnili tiež tým, že konanie pred odvolacím súdom trpí tzv. inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a že jeho rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Žalobcovia vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že dovolací súd v svojom ostatnom zrušujúcom uznesení žiaden právny názor nevyslovil, lebo obsahom rozhodnutia nie je názor ohľadne aplikácie určitej právnej normy na zistený skutkový stav veci. V danej veci najvyšší súd zaujal záväzný právny názor vo svojich predchádzajúcich zrušujúcich rozhodnutiach, od ktorých sa odvolací súd neodchýlil. Nie je preto daný dôvod prípustnosti dovolania podľa § 238 ods. 2 O.s.p. Poukazovali na to, že pokiaľ aj odvolací súd dokazovanie nezopakoval, tento svoj postup v dôvodoch rozhodnutia náležitým spôsobom vysvetlil, čo bola tiež jedna z požiadaviek vyslovených v zrušujúcom uznesení najvyššieho súdu. Nesúhlasili s tým, že odvolací súd odňal žalovaným možnosť konať pred súdom, lebo ich ako právnych nástupcov žalovaného 1/ nevypočul. Zastávali názor, že žalovaní pokiaľ chceli byť po zrušujúcom rozhodnutí najvyššieho súdu znovu vypočutí, mali vykonanie takéhoto dôkazu navrhnúť,

čo však neurobili. „Odňatie možnosti konať pred súdom“ preto nespôsobil súd, ale nedostatok aktivity žalovaných. Vyslovili nesúhlas aj s názorom žalovaných, podľa ktorého rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Navrhli preto dovolanie žalovaných zamietnuť a priznať im náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom.

V zmysle ustanovenia § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O. s. p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O. s. p., pretože nejde o zmeňujúci, ale o potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejedná sa ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. Dovolanie preto podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je.

Pokiaľ žalovaní vyvodzovali prípustnosť dovolania zo skutočností, že odvolací súd sa odchyľil od právneho názoru vysloveného v tejto veci dovolacím súdom treba uviesť, že dovolací súd v ostatnom rozhodnutí zrušil rozsudok krajského súdu z dôvodu existencie vady uvedenej v § 237 písm. b/ O.s.p. V konaní pred odvolacím súdom totiž vystupoval ako účastník žalovaný 1/ I., ktorý už nemal spôsobilosť byť účastníkom konania. V poznámke tohto rozhodnutia sa vyslovil k otázke dokazovania v prípade, že odvolací súd dospieva k inému skutkovému záveru, než ku ktorému dospel v predchádzajúcom rozhodnutí a v tejto

súvislosti upozornil na nutnosť rozhodnutie presvedčivo odôvodniť. V dôvodoch rozhodnutia najvyššieho súdu uvedená poznámka bola vyslovená vo všeobecnej rovine a mala preto predovšetkým charakter odporúčací. Najvyšší súd v dôvodoch tohto rozhodnutia nevyslovil ani žiaden záväzný právny názor, ktorý by sa týkal hmotnoprávneho posúdenia veci. Nebol tak naplnený jeden zo základných predpokladov prípustnosti dovolania spočívajúci v existencii záväzného právneho názoru dovolacieho súdu, vysloveného v zrušujúcom rozhodnutí. Dovolanie proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu preto ani podľa § 238 ods. 2 O.s.p. prípustné nie je.

Pre úplnosť treba dodať, že odvolací súd v dôvodoch rozsudku uviedol, aké skutočnosti ho viedli k ním zvolenému procesnému postupu. Navyše, zopakovanie dokazovania výsluchom svedkyne I.Z. objektívne už nebolo možné, lebo ako právna nástupkyňa pôvodne žalovaného 1/ sa stala účastníčkou konania. Za tejto situácie sa javilo ako neefektívne zopakovať dokazovanie len výsluchom svedka M., ktorý vypovedal spolu s I. k tvrdeniu žalovaných, týkajúceho sa okamihu uzavretia zmluvy o združení.

Ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. vylúčené. V ustanovení § 237 O. s. p. sú totiž vymenované vady, ktoré sú dôvodom prípustnosti dovolania smerujúceho proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Dovolací súd, vzhľadom na zákonnú povinnosť vždy na tieto vady konania prihliadnúť, preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk tam uvedených. Osobitne sa zaoberal námietkou dovolateľov, že konanie trpí vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O.s.p. spočívajúcou v tom, že odvolací súd nenariadil pojednávanie a nezopakoval, resp. nevykonal „nové dokazovanie“, čím neumožnil právnym nástupcom I. byť vypočutý vo veci v pozícii účastníka konania, vylúčil ich z realizácie práva vyjadriť sa k vykonanému dokazovaniu, navrhnúť vykonanie dôkazu a práva zúčastniť sa pojednávania.

K prvej námietke dovolateľov, podľa ktorej odvolací súd postupoval nesprávne, keď nenariadil vo veci pojednávanie, hoci bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, treba uviesť, že podľa § 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p. v znení účinnom od 15. októbra 2008 na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie. V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.).

Z dikcie ustanovenia § 214 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že na prejednanie odvolania, ktoré smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej musí predseda senátu nariadiť pojednávanie, okrem iného aj vtedy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie. Či v konkrétnom prípade je nevyhnutné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, je však vecou úvahy odvolacieho súdu a nie účastníkov konania. Ak odvolací súd dospeje k záveru, že súd prvého stupňa náležitým spôsobom zistil skutkový stav veci a preto nie je potrebné dokazovanie zopakovať alebo doplniť, nič mu nebráni (ak nejde o ostatné v zákone vymenované prípady) o odvolaní rozhodnúť bez nariadenia pojednávania.

V posudzovanej veci odvolací súd nepovažoval v procesnej situácii po ostatnom zrušení jeho rozsudku najvyšším súdom za potrebné doposiaľ vykonané dokazovanie doplniť, resp. vykonať nové dôkazy, o čom rozhodnúť je v jeho plnej kompetencii. Ako už bolo spomenuté vyššie, aké skutočnosti ho viedli k uvedenému záveru, náležite vysvetlil v dôvodoch rozhodnutia. Nemožno mu preto vyčítať, že jeho postup, keď prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania, bol v rozpore so zákonom.

Pokiaľ dovolatelia odňatie možnosti konať pred súdom odôvodnili tým, že odvolací súd nevykonal dôkaz výsluchom právnych nástupcov žalovaného 1/ ako účastníkov konania treba uviesť, že výsluch účastníka konania je iba jedným z dôkazných prostriedkov, ktorého nevykonanie zásadne nie je postupom, ktorým by súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 96/1999). Nedostatok výpovede účastníka konania môže mať za následok porušenie práva na spravodlivý proces predovšetkým vtedy, ak tu nie sú iné dôkazy postačujúce pre rozhodnutie vo veci samej a teda, ak samotný výsluch účastníka konania môže zásadným spôsobom ovplyvniť prípadný výsledok sporu. O takýto prípad však v prejednávanej veci nejde. Žalovaní 2/ a 3/ totiž nevstúpili do konania ako „noví“ účastníci, ale ako právni nástupcovia žalovaného 1/, ktorý bol v konaní vypočutý ako účastník konania a mal možnosť vyjadriť pred súdom svoje stanovisko. Keďže žalovaní 2/ a 3/ vstúpili, okrem iného, do procesných práv a povinností ich právneho predchodcu, treba mať za to, že ním urobené procesné úkony sú aj úkonmi jeho procesných nástupcov. Navyše, nedá sa predpokladať, že by samotný výsluch žalovaných 2/ a 3/ v postavení účastníkov konania, mohol rozhodujúcim spôsobom ovplyvniť výsledok sporu, keďže neboli priamymi účastníkmi právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide. Odvolací súd preto nepochybil, ak dôkaz výsluchom žalovaných 2/ a 3/ nevykonal.

Vyššie uvedené obdobie platí aj v súvislosti s námietkou žalovaných, že nemali možnosť vyjadriť sa k vykonaným dôkazom. Právny predchodca žalovaných 2/ a 3/ ako účastník konania túto možnosť nepochybne mal a aj toto svoje procesné právo v priebehu konania využil. V čase, odkedy I. stratil spôsobilosť byť účastníkom konania, odvolací súd už žiadne ďalšie dokazovanie nevykonával. Z hľadiska tohto procesného práva žalovaní 2/ a 3/ už nemali k čomu sa vyjadrovať.

Neobstojí ani tvrdenie žalovaných, podľa ktorého im bolo upreté právo navrhnúť dôkazy. Žalovaní 2/ a 3/ mali od okamihu, kedy vstúpili do procesných práv a povinností svojho predchodcu, vytvorený dostatočný časový priestor na to, aby súdu navrhli vykonať nové dôkazy. Ani v dovolaní však neuvádzajú, o aké konkrétne dôkazy sa jedná a na preukázanie akých skutočností ich navrhujú vykonať.

Žalovaní teda neopodstatnene namietajú, že konanie pred odvolacím súdom trpí vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolací súd nezistil ani existenciu žiadneho ďalšieho dôvodu obsiahnutého v taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a/ až e/ a g/ ustanovenia § 237 O. s. p. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je.

Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania žalovaných podľa § 237 O. s. p. Keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok žalovaných odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

Dovolací súd nepriznal žalobcom náhradu trov dovolacieho konania, ktoré pozostávali z odmeny jeho právneho zástupcu za vyjadrenie k dovolaniu, nakoľko ich nepovažoval, vzhľadom na neprípustnosť dovolania, za trovy potrebné na účelné bránenie práva (§ 142 ods. 1 v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. októbra 2014

JUDr. Rudolf Čirč, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Pudmarčíková